

като мене!“ казала тя и подкарала стадото си към планината. Топло слънце гръбело. Всичко се радвало на задалата се вече пролѣтъ. Стигнала бабичката съсъ своето стадо — овци и кози, агънца и еренца рано-рано на планината. Стигнала и се разположила тамъ.

Като се научила баба Марта за това, че като се ядосала, разхвучала: отъ ядъ плакала и викала, отъ сълзитъ и дъждъ, снѣгъ, рѣки и порои потекли, а отъ въздишкитъ и фъртуна грозна завила. Вироглавата овчарка замръзнала съсъ стадото си на планината. Така жестоко ѝ отмъстила баба Марта за непокорството и присмѣха ѝ. Слѣдъ това баба Марта доволно се засмѣла, че отмъстила и наказала непокорната бабичка-овчарка. Спрѣла сълзитъ и въздишкитъ си, спрѣли и фъртуната и дъждътъ — небето се изяснило, врѣмето се оправило, слънце пекнало.

Оттогава баба Марта всѣка година прѣзъ мѣсеца си мартъ често си спомюва за това. — Спомни ли си за присмѣха и непокорството на вироглавата бабичка-овчарка, сълзи порои рукватъ изъ очитъ ѝ, въздишки се изтрѣгватъ изъ нараненото ѝ сърдце, фъртуна грозна завива, дъждъ и снѣгъ завалѣва — врѣмето се разваля. Ала веднага слѣдъ това си спомнюва сжщо, че тя доста е наказала овчарката и засмива се самодоволно, небето се разяснува, топло слънце грѣйва — врѣмето се оправя.

2. Баба Марта оплаква братята си.

Чакайте, пкъ азъ да ви разправя, защо баба Марта плаче и разваля врѣмето — каза Борисъ. — Де да видимъ! — отговориха всички. И Борисъ захвана.

Баба Марта имала двама братя—голѣмъ Сѣчко